

[Justitsministeren.]

anledning til at foreskrive, at denne institution ikke må modtage klienter, der betegnes som farlige.

Bortset fra det nye fængsel i Ringe, der er forudset anvendt til et yngre klientel, findes der ikke i Danmark anstalter, der bygningsmæssigt er af en principielt sikrere karakter end statsfængslet i Vridsløselille.

Af *Voigt* (FP) til justitsministeren:

„Vil ministeren redegøre for, hvordan det kan lade sig gøre, at en læge bliver behandlet anderledes end andre fanger, der afsoner straf for drab?“

(Spm. nr. 206).

Begrundelse.

Det fremgår af B. T. den 3. ds., at læge Finn Buxbom, som er idømt 8 års fængsel og kun har afsonet 2½ år, virker som læge på Odense sygehus. Et sådant forhold er helt afgjort medvirkende til, at flugtforsøg vil øges, idet andre kriminelle — og det er da såre naturligt — ikke vil affinde sig med, at der bliver praktiseret så grove forskelsbehandlinger. Det forekommer i hvert fald mig urimeligt, hvis ministeren på baggrund af stillinger og uddannelse kan se nogen som helst grund til, at der skal gøres forskel, og i så fald må ministeren påregne, at jeg vil begære en lang række fanger ud i arbejde — arbejde, der ikke er idiotpræget som det, fanger i dag udfører i fængsler.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (13/1 76):

Den pågældende afsoner ikke straf for drab, men for vold med døden til følge.

Der er ikke som nævnt i begrundelsen for spørgsmålet afsonet 2½ år, men godt 3½ år af den idømte straf på 8 år (varetægtsfængslet fra 15. juni 1972).

Når det anses for formålstjenligt og fare for misbrug ikke antages at foreligge, kan der efter straffelovens § 35, stk. 2, 2. pkt., meddeles tilladelse til ophold uden for anstalten til deltagelse i undervisning eller til beskæftigelse hos arbejdsgiver.

En sådan ordning etableres navnlig i tilfælde, hvor der er behov for en arbejdsstræning eller undervisning, som mest hensigtsmæssigt gives uden for institutionen, eller hvor

en sådan udgangsordning i øvrigt må anses for formålstjenlig med henblik på at formidle overgangen til løsladelsen. Det er som nævnt altid en forudsætning, at fare for misbrug ikke antages at foreligge. Udgangstilladelser af denne art meddeles årligt i 3.400 tilfælde. Indholdet af udgangsordningen bestemmes under hensyn til de konkrete forhold. I de fleste tilfælde er der tale om specialarbejderkurser.

På halvårige møder mellem repræsentanter for vedkommende anstalt og direktoratet for kriminalforsorgen tages der efter en nøje konkret vurdering stilling til, om det er formålstjenligt og forsvarligt at give en sådan tilladelse til indsatte, som udstår langvarige straffe.

Den aktuelle sag blev behandlet på et møde i maj måned 1975, hvor det besluttedes at give den indsatte tilladelse til at blive genoptrænet inden for sit fag. Beskæftigelsen påbegyndtes i efteråret 1975 på et tidspunkt, hvor han havde udstået godt 3 år af straffen.

Afgørelsen er truffet i fuld overensstemmelse med de gældende regler og praksis. Det kan således klart afvises, at den pågældende på grund af sin uddannelse har fået en særbehandling.

Af *Voigt* (FP) til justitsministeren (5/1 76):

„Vil ministeren gribe ind i sagen omkring den varetægtsfange, der er flygtet på grund af isolering i over 7 måneder?“

(Spm. nr. 207).

Begrundelse.

For mig at se er det jo klart, at ministeren bør foretage sig noget. Det virker tåbeligt, at en fange i Radioavisen kan oplyse hele folket om, at han er flygtet, fordi han dels ikke må være alene med sin kone, dels sidder i isolationscelle, dels ikke må skrive eller modtage breve uden censur. Hr. minister, er De villig til at prøve eller lade en af Deres embedsmænd eller politifolk prøve at sidde i enecelle i 7 måneder, før der er faldet dom? Det er måske et teoretisk spørgsmål, men ganske tankevækkende. Mig løber det koldt ned ad ryggen ved tanken om den langsommelighed, politiet arbejder med i denne sag.